

Ὁ μὴ κρημνισθείς, ὁ μὴ καταπεσών, ἀκρήμνιστος, ἔνθ' ἄν.: 'Σ' τὸ σεισμὸν δὲν ἔμεινε τοῖχος ἀγκρέμιστος Ἀρκαδ. μηλὰ ἔχει ἀκόμη πολλὰ μῆλα ἀκρέμιστα Ἡπ.

ἀκρήης ἐπίρρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄκρη, δι' ὃ ἰδ. ἄκρα.

Ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἄλλο, μόνον κατ' ἐπανάληψιν: Ἀκρῆς ἀκρῆς πάιναν τὰ ποντάμια σήμερον (πλήρη τὸ τῆς μιᾶς ὀχθῆς, εἰς τὴν ἄλλην). Τὸν πάτιρον φτάν' ἀκρῆς ἀκρῆς (πάτιρον = δοκός).

ἀκρησάριστος ἐπίθ. Λεξ. Ἡπίτ. ἀκρησάριος Κε-
λλ. Πελοπν. (Μαζαίικ.) ἀκρησάριος Πελοπν. (Κορινθ.
ἱκκ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κρησαριστός < κρησαρίζω.

Ὁ μὴ περασθείς διὰ κρησάρας, ἀκοσκίνιστος ἔνθ' ἄν.: Ἀλεύρι ἀκρησάριστο Τρίκκ.

ἀκρὶ τό, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄκρα. Πβ. καὶ ἀρχ. ἄκριον.

Λόφος: Ἄσμ.

Κοντοβορτίζει μὲν καὶ θυό, τ' ἀκρία ξεκουρώνει

(κάμνει μικρὰν βόλταν καὶ ἀνέρχεται καὶ κάμπτει τὸν λόφον).

Περιααίνουν τὰ ὀυνά, τ' ἀκρία καὶ τὰ ρυακούλλια (περιααίνουν = περιδιαβαίνουν, ὀυνά = βουνά). Συνών. ἀκρία. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀκρί Κάρπ. Κάσ. Ἀκρία τά, Κάρπ.

ἀκρία ἡ, Κάρπ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀκρία. Πβ. Ἡσύχ. *ἀκρίαί τὰ ἄκρα τῶν ὀρέων.

Ἀκρί, ὃ ἰδ. Ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀκρία καὶ Ἀκρίες καὶ ὡς τοπων.

ἀκριανός ἐπίθ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄκρια, δι' ὃ ἰδ. ἄκρα, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ανός.

Ὁ ἐν τῷ ἄκρῳ εὐρισκόμενος ἔνθ' ἄν.: Ἀκριανὸ δάχτυλο. Ἀκριανὴ πέτρα. Συνών. ἀκριάρις, ἀκρινός.

ἀκριάρις ἐπίθ. ἀμάρτ. Οὐδ. ἀκριάρ'κον Μακεδ. Στερελλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄκρα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης.

Ὁ ἐν τῷ ἄκρῳ εὐρισκόμενος: Τὸν σπῖτ' - τοὺ χουράφ' εἶν' ἀκριάρ'κον Μακεδ. Τ' ἀκριάρ'κα ἀλουγα τρέχοντας πατοῦν μὴ πλώττη οὐρμὴ τοῦ λειῶμα Στερελλ. Συνών. ἀκριανός, ἀκρινός.

ἀκριβὰ ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκριβός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ.

1) Ἐν τιμῇ ὑπερβολικῇ κοιν. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Ἀγοράζω-πουλῶ ἀκριβὰ κοιν. || Φρ. Θὰ μοῦ τὸ πληρώσης ἀκριβὰ! (ἀπειλὴ πρὸς ἀδικήσαντα) κοιν. || Γνωμ. Ὅποιος δὲν τὸν ξέρει ἀκριβὰ τὸν ἀγοράζει (ἐπὶ προσώπου, τοῦ ὁποίου ἀγνοεῖ τις τὸν κακὸν χαρακτήρα καὶ παρ' ἀξίαν ἐκτιμᾷ)

σύνθηθ. Ἀκριβὰ ἀγοράζεις, ἀκριβὰ καταλᾷς (τὰ ἀκριβὰ πράγματα εἶναι διαρκέστερα τῶν εὐόνων. καταλᾷς = φθείρεις) Μεγίστ. Πούλειε ἀκριβὰ καὶ ζύγιαζε δίκαια (δύνασαι νὰ ὀρίξης ὑψηλὴν τὴν τιμὴν τοῦ ὑπὸ σοῦ πωλουμένου ἐμπορεύματος, ὀφείλεις ὅμως νὰ ἔχῃς δίκαια μέτρα καὶ σταθμὰ) Χίος. Συνών. ἀδρά. β) Μετὰ μεγάλης τιμῆς, ὑπερβαλλόντως Κύπρ.: Σαιρετῶ τον πολλὰ τὸ ἀκριβὰ.

2) Μετὰ μεγάλης φειδοῦς Μεγίστ.: Παροιμ. Ἀκριβὰ ἀγοράζεις, ἀκριβὰ καταλᾷς (τὰ ἀκριβὰ πράγματα εἶναι διαρκέστερα τῶν εὐόνων, διότι τὰ χρησιμοποιεῖς μὲ μεγάλῃ φειδῷ. Παρατηρητέα ἡ διπλῇ σημ. τῆς λ. ἀκριβὰ ἐν τῇ αὐτῇ παροιμ.)

ἀκριβαγαπητικός ὁ, Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκριβός καὶ τοῦ οὐσ. ἀγαπητικός.

Ὁ πολὺ ἡγαπημένος ἐραστής: Ἄσμ.

Νά 'ρτη μέναν τὸ πουλ-λί μου, | ἀκριβαγαπητισή μου.

ἀκριβαγάπητος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀκριβαγαπῶ.

Ὁ τρυφερῶς ἀγαπώμενος.

ἀκριβαγαπῶ Θράκ. — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μετοχ. ἀκριβαγαπ' μένους Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀκριβὰ καὶ τοῦ ρ. ἀγαπῶ.

Ἀγαπῶ τρυφερῶς.

ἀκριβαγοράζω πολλαχ. ἀκριβαγοράζον Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀκριβὰ καὶ τοῦ ρ. ἀγοράζω.

Ἀγοράζω μὲ τιμὴν ὑψωμένην ἔνθ' ἄν.: Τ' ἀγόρασε καὶ τ' ἀκριβαγόρασε πολλαχ.: Ἄσμ.

Καὶ τ' ἄρματα του ἀκριβὰ μὲ χίλια θυὸ πλουμίδια ἀπὸ τοῦ Πόλεις τὸ τσαροῖ ἀκριβαγορασμένα

(τσαροῖ = ἀγορὰ) Κρήτ.

Τὰ ροῦχα τὰ καλύτερα, τ' ἀκριβαγορασμένα,
'ς τὸν Ἄδη πῶς τὰ βάνανε τὰ μαυραραχγιασμένα!
αὐτόθι.

ἀκριβαγόραστος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. ἀκριβογό-
ραστος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀκριβαγοράζω.

Ὁ ἀκριβὰ ἡγορασμένος, πολύτιμος: Ἄσμ.

Διῶ της τὰ τσανέλ-λια μου τὰ χρυσοτσάνελ-λά μου,
διῶ της τὰ βραδιόλια μου τ' ἀκριβογόραστά μου

(διῶ = δίδω, τσανέλ-λια = ἐμβάδας).

ἀκριβανάρθρεμμα τό, ἐνιαχ. ἀκριβανέρθρεμμα Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκριβός καὶ τοῦ οὐσ. ἀνάθρεμμα.

Ἡ μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας ἀνατροφὴ: Κριμα 'ς τ' ἀκριβανέρθρεμμα ποῦ τοῦ 'ίνεται κ' εὐτεινοῦ! ('ίνεται = γίνεται, εὐτεινοῦ = αὐτοῦ) || Ἄσμ.

Ὅλα σου τὰ χτενίσματα ἐδιήσα χαμένα
καὶ τ' ἀκριβανερθέμματα ποῦ σοῦ 'χα καμωμένα.

ἀκριβαναθρέφω ἐνιαχ. ἀκριβανερθεύω Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) Μετοχ. ἀκριβαναθρεμμένος Κρήτ. Νίσυρ. κ. ἄ. ἀκριβαναθριμμένους Θράκ. (Αἰν.) κ. ἄ. ἀκριβανερθεμμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀκριονερθεμμένος Κάσ.

Τὸ μεσν. ἀκριβαναθρώφω. Πβ. Θυσ. Ἀβραάμ στ. 433 (ἐκδ. E. Legrand) «ξύπησε, κανακάριχο κι ἀκριβαναθρώμενο, | νὰ πὰς εἰς τὴν ξεφάντωσι ποῦ σ' ἔχουν καλεσμένο».

Ἀνατρέφω μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας, συνήθως ἐν τῇ μετοχ. ἀκριβαναθρώμενος ἐνθ' ἄν.: Κριμας ἐδὰ ποῦ σ' ἀκριβαναθρώγω κι ἀπέκειο μὴτ' ἀγαπᾷς με μῆτε ξέρεις το! Ἀπύρανθ. Δὲ θέλω ὥ νὰ κλαίῃ τ' ἀκριβαναθρώμενο κωπελλάκι μου! αὐτόθ. || Ἀσμ.

Μοναχογιᾶ τῆς μάννας σου καὶ πρῶτε τοῦ κυροῦ σου κι ἀκριονεθρώμενε μου μέσα ἔς τοὺς εἰκούς σου (εἰκούς = ἰδικούς) Κάσ.

Ἀκριβαναθρώμενη μου, πῶς κάμνεις μέσ' ἔς τὸ χῶμα χῶρις σεντόνι καθαρό καὶ χῶρις μαξιλλάρι! (μοιρολ.) Νίσυρ.

ἀκριβάνθρωπος ὁ, Πελοπν. (Λακων.) ἄκριβά-
θρώπος Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκριβός καὶ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος.

Φιλάργυρος ἐνθ' ἄν.: Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος - ὁ βακάλης εἶναι ἀκριβάνθρωπος Λακων. Συνών. ἀκριβοκαμένος, ἀκριβοκόπος, ἀκριβός.

ἀκριβαπόχτητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκριβαπόχτιστος
Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀκριβὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀποχτητός <ἀποχτιῶ. Τὸ ἀκριβαπόχτιστος ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀκριβαπόχτιστος, ὁ κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον οἶονεῖ ἀκριβὰ ἀτέκτισέ τις, συνήθως ἐπὶ υἱοῦ, τὸν ὅποιον πολὺ ἀγαποῦν οἱ γονεῖς.

ἀκριβασιγγανος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκριβοσιγγανος
Νάξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκριβός καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀτσιγγανος.

Ὁ λίαν φιλάργυρος: Πεθ. ἀκριβασιγγανο ἄνθρωπο δὲν εἶδαν τὰ μάτια μου.

ἀκρίβεια ἡ, κοιν. ἀκρίβεια Κύπρ. ἀκριβεῖα Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀκριβεῖα Πόντ. (Κερασ.) ἀκριβεία Κύπρ. ἄκριβεια Πελοπν. (Λακων.) Σέριφ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀκρίβεια = ἡ μετὰ προσοχῆς ἐκτέλεσις οἵασις ποτε πράξεως, αὐστηρότης περὶ τὴν κατάληψιν καὶ ἔκφρασιν. Περί τοῦ τύπου ἀκριβεῖα ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,104. Ὁ τύπ. ἀκριβεῖα ἐκ τοῦ παλαιότερου παρὰ Βλάχ. ἀκριβεῖα.

1) Λεπτολογία, ἀκριβολογία Καλαβρ. (Μπόβ.) 2) Φειδωλία, φιλαργυρία, γλισχρότης Θράκ. (Μάδυτ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Κρήτ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) κ. ἄ. — Λεξ. Περίδ.: Ἀπὸ τὴν ἀκρίβεια του ἀπέθανε Περίδ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Πλουτάρχ. Περικλ. 36 «χαλεπῶς ἔφερε τὴν τοῦ πατρὸς ἀκρίβειαν γλίσχρως καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ χορηγοῦντος». 3) Ἐλλειψις συνήθως καρπῶν δημητριακῶν, σιτοδεία σύνθηθ. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Ἐχομεν ἀκρίβεια φέτος σύνθηθ. Ὡς τοὺν κινὸ τῆς ἀκρίδας γίνιτι κ' ἡ ἀκρίβεια Μάδυτ. Ἀσ' τὴν ἀκριβεῖαν θ' ἀπομείνωμε πεινασμένοι Κερασ. Ἰφέντ' ἀκριβεῖα ἐγέντουνε Ὁφ. || Παροιμ.

Ὁ καιρὸς πουλεῖ τὰ λάχανα κ' ἡ ἀκρίβεια τ' ἀγοράζει

(ἐπὶ πράγματι εὐώνου μὲν καθ' ἑαυτό, ἀλλὰ δαπανηροῦ ἔνεκα τῆς ἐλλείψεως) Πελοπν. (Λακων.) Ὡς τὴν ἀκρίβεια τοῦ νεροῦ καλὸ ν' καὶ τὸ χαλάζει (ἐν ἐλλείψει καλυτέρου πρέπει νὰ ἀρκοῦμεθα καὶ εἰς τὸ πενιχρὸν) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Κόρινθ. κ. ἄ.) β) Γενικώτερον, ἔλλειψις, σπάνις Κύπρ.: Ἀσμ.

Ὡς τὴν ἀκριβείαν τῶν κοραδιῶν μὴν ρκὰν ἐπαρακάλουν τὸ ἐκρέμ-μαζεν τὰ δειλὴ της σὰν τὰ φτερὰ τοῦ γάλου

(ρκὰ = γραῖα) Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Πλάτ. Νόμ. 844B «ἐὰν δι' ἀκριβείας ἢ καὶ τοῖς γείτοσι (τὸ ὕδωρ)».

4) Ὑπερβολικὴ τιμὴ, ὑπερτίμησις τῶν ὀνίων κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.): Δὲν μπορεῖ νὰ πλησιάσῃ κἀνείς τὰ ἐμπορικὰ ἀπὸ τὴν ἀκρίβεια. Θὰ μᾶς φάγῃ ἐφέτος ἡ ἀκρίβεια κοιν. Τὰ κρασιὰ ἔχουνε ἀκρίβεια Κίμωλ. Πολλὴν ἀκριβείαν φέτι τὸ πρᾶμαν Κύπρ. || Φρ. Ἀκρίβεια τοῦ διαβόλου! (ἐπὶ ὑπερβολικῆς ἀκριβείας) σύνθηθ. || Παροιμ. Ὁπου ἰδῆς ἀκρίβεια, καρτέρει καὶ φτήγια (αὐξανομένης τῆς τιμῆς πράγματός τινος ἐλαττοῦται ἡ ζήτησις αὐτοῦ καὶ ἐπέρχεται κατ' ἀνάγκην ἡ ὑποτίμησις αὐτοῦ) Ἡπ. Θήρ. κ. ἄ. Συνών. ἀκριβεμαν.

ἀκριβεμαν τό, Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀκριβένω.

Ἡ ὑπερτίμησις τῶν ὀνίων: Τῇ ψωμί' τ' ἀκριβεμαν. Συνών. ἀκρίβεια 4.

ἀκριβένω κοιν. Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀκριβύνω Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἄκριβένω Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκριβός.

1) Μετβ. ὑπερτιμῶ τι, πωλῶ εἰς μεγαλυτέραν ἢ πρότερον τιμὴν ἐμπόρευμά τι κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.): Ὁλο καὶ ἀκριβένει τὰ παπούτσια - τὰ ρουχικά κττ. Ἀκρίβυνε πολὺ τὰ χόρτα κοιν. Τ' ἀκριβάναν ὅλα Κίμωλ. Οἱ πακάλ' ἐκρίβυναν τὸ βούτορον Κερασ. Τραπ. Χαλδ. Καὶ ἀμβτ. γίνομαι ἀκριβός, πωλοῦμαι εἰς μεγαλυτέραν τιμὴν ἢ πρότερον κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀκρίβυνε τὸ γάλα - τὸ κρέας - τὸ ψωμί καὶ ὑποφέρουν οἱ φτωχοὶ κοιν. || Φρ. Ἀκριβένεις; — Λιγοστεύω (αὐξανομένης τῆς τιμῆς πράγματός τινος ἐλαττοῦται ἡ ζήτησις του) Ἰόνιοι Νῆσ. || Παροιμ. Ἐννοία τὸν ἡδρεν τὸν κ-κέλην, ἂν ἀκρίβυνεν τὸ χτένιν (κ-κέλης = ψωριῶν τὴν κεφαλὴν. Ἐπὶ τοῦ ἀδιαφοροῦντος διὰ δεινὰ μὴ εἰς αὐτὸν ἀφορῶντα) Κύπρ.

2) Καθίσταμαι δαπανηρός, ἀπαιτῶ πολλὰς δαπάνας σύνθηθ.: Ἡ ζωὴ ἀκρίβυνε.

Πβ. ἀκριβεύω, ἀκριβεῖάζω, ἀκριβεῖζω, ἀκριβώνω.

ἀκριβεύω Σῦρ. — Λεξ. Λάουνδ. Περίδ. ἀκριβέγουω Καλαβρ. (Μπόβ.) Μέσ. ἀκριβεύομαι Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Κεφαλλ. Κύπρ. ἀκριβεύομαι Θράκ. (Μάδυτ.)

Τὸ μεταγν. ἀκριβεύω.

1) Ἀκριβολογῶ, διακριβῶ Καλαβρ. (Μπόβ.) 2) Φεῖδομαι, φειδωλεύομαι Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Θράκ. (Μάδυτ. κ. ἄ.) Κύπρ. — Λεξ. Περίδ.: Τὸ κρέας ἔχει σαράντα δραμὲς ἢ ὁκὰ καὶ ἀκριβεύεται κἀνείς νὰ πάρῃ Ἀλμυρ. Ἀκριβεύκι νὰ πάρ' μνιὰ οὐκὰ ψάρια νὰ φάγ' μὴ τὴ γ'ναῖκα τ' Μάδυτ. || Ἀσμ.

Τῶαι γιὰτὰ μὲν τὸν ποιητὴν μόνοι σας νὰ σκεφτῆτε, γιὰ μὴν μπακ-κίραν εἶτε δκγὸ νὰ μὴν ἀκριβευτῆτε

